

Arrest

nr. 147 990 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 27 mei 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 april 2015.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BROCORENS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 27 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2 Op 27 mei 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van elke verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De partijen voeren de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenwet “- materiële en formele motiveringsverplichting”, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De eerste bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoekende partijen voeren aan dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende is en dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. De Raad wijst erop dat in de eerste bestreden beslissing uitgebreid uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheid hebben aangevoerd, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden. De verzoekende partijen geven niet concreet aan op welke elementen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zou zijn ingegaan, omtrent welke elementen niet afdoende of gebrekkig zou zijn gemotiveerd en op grond waarvan zij menen dat er geen enkele proportionaliteit is tussen de aangevoerde argumenten en de getroffen beslissing. De Raad herhaalt dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat met de verschillende elementen die de verzoekende partijen in hun aanvraag naar boven hebben gebracht, waaronder de duur van de asielprocedure, de tewerkstelling, de kennis van de Nederlandse taal en hun gedrag, rekening werd gehouden.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de aanvraag als onontvankelijk werd beschouwd omdat de aanvraag niet werd ingediend vanuit een diplomatieke post van België in het land van herkomst, stelt de Raad vast dat dit niet blijkt uit de eerste bestreden beslissing. Er wordt immers slechts gesteld dat “(d)e aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.” Het betoog van de verzoekende partijen in dit verband mist dan ook feitelijke grondslag. Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf geenszins hebben aangevoerd dat in Albanië geen diplomatieke post aanwezig is.

Met betrekking tot de elementen van integratie dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen deze slechts in het onderdeel met betrekking tot de gegrondheid van hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingeroepen, zodat zij de gemachtigde niet kunnen verwijten in de eerste bestreden beslissing gesteld te hebben dat deze niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, maar wel het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek “conform artikel 9.2” van de vreemdelingenwet.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat, daar waar de verzoekende partijen met hun kritiek blijken te geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Voor het overige heeft het betoog van de verzoekende partijen betrekking op de instructie van 19 juli 2009. Dit betoog heeft tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te

verkrijgen. Waar de verzoekende partijen aangeven dat in de eerste bestreden beslissing wordt voorgehouden dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zouden zijn, blijkt dit niet uit de eerste bestreden beslissing. De Raad stelt evenwel vast dat de instructie voor de eerste maal wordt aangehaald in het verzoekschrift van de verzoekende partijen en dit aldus een nieuw element betreft waarvan de gemachtigde niet op de hoogte kon zijn bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, zodat hem niet verweten kan worden ermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien dient gewezen te worden op de rechtspraak van de Raad van State. De Raad van State oordeelde immers dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). De blote beweringen van de verzoekende partijen waar zij stellen dat "zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet", dat "het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt" en dat "(t)ot op heden (...) er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt (is)", kunnen aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk doen. De instructie is omwille van het arrest van de Raad van State met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verdwenen en kan derhalve niet langer - noch in negatieve, noch in positieve zin - worden toegepast. In deze mate lijkt het middel bijgevolg niet dienstig. Specifiek wat het vertrouwensbeginsel betreft, wordt nog opgemerkt dat - daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partijen ervan uit mochten gaan dat zij verder in België mochten verblijven - deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals de verzoekende partijen beweren, bepaalde uitspraken zouden zijn gedaan in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het aspect van het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

Gelet op de vernietiging van de instructie is ook het betoog van de verzoekende partijen dat geen buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond en de verwijzing naar hun concrete prangende humanitaire situatie niet dienstig.

Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van het redelijkheidsbeginsel en verwijzen naar een manifeste beoordelingsfout en een kennelijke wanverhouding, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen zich beperken tot een theoretische uiteenzetting en vervolgens louter stellen dat sprake is van een kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Zij laten echter na uiteen te zetten op grond waarvan zij menen dat van zulke wanverhouding sprake zou zijn, zodat zij deze wanverhouding, een manifeste beoordelingsfout en een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

Het middel lijkt ongegrond.

Tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 27 mei 2013 voeren de verzoekende partijen geen eigen middel aan, zodat wat dit betreft kan verwezen worden naar het bovenstaande."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 16 april 2015 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 28 mei 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 9 april 2015 opgenomen grond, wensen zij op enkele elementen te wijzen: zij hebben een lange periode legaal in België verbleven en hebben een aanvraag artikel 9bis op basis van buitengewone omstandigheden

ingediend, *in casu* zijn zij een grote familie met 3 kinderen, zij zijn meer dan 5 jaar in België, de kinderen zijn schoolgaand en zijn nooit in Albanië geweest, er is daar geen verankering en zij spreken geen Albaans of maar een heel klein beetje, de vader werkt. Als zij naar Albanië moeten gaan, er is daar geen ambassade, wel in Bulgarije, maar daar hebben ze geen verblijfsrecht of een andere reden om daar te zijn. Ten gevolge van een eventuele aanvraag in Bulgarije zal de hele procedure vertragen, dit kan jaren duren, alle perspectieven van de minderjarige kinderen die hier naar school gaan en mogelijk een goede toekomst hebben, worden vergooid. De vader zal zijn werk verliezen en nadien moeilijkheden hebben om hier werk te vinden en genoeg bestaansmiddelen te hebben om voor zijn familie te zorgen. Zij vatten samen dat de buitengewone omstandigheden zijn: het uiterst hoger belang van de kinderen, de vader die werk heeft en het gecreëerde sociale netwerk.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking en haar nota. Zij stelt dat in de aanvraag niet werd vermeld dat er geen ambassade in Albanië is en dat de minderjarige kinderen niet schoolplichtig zijn.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in de eerste plaats verwijzen naar elementen die zij reeds in hun verzoekschrift naar voren hebben gebracht en waarop middels de beschikking van 9 april 2015 reeds werd geantwoord. Door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengen zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 9 april 2015 werd aangegeven.

Daar waar de verzoekende partijen thans uitgebreider ingaan op het hoger belang van de kinderen, dient te worden vastgesteld dat zij deze ruimere argumentatie slechts voor het eerst ter terechtzitting naar voren brengen. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partijen laten ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in hun verzoekschrift deze uitgebreidere onderbouwing hebben aangevoerd. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe middel is dan ook laatijdig en zodoende onontvankelijk (*cf.* RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (*cf.* RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 9 april 2015.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 9 april 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE